

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἅγιολόγιο τῆς Δύσεως

‘Ο Ἅγιος Βικτρίκιος, Ἐπίσκοπος Ρουέν † 7η Αὐγούστου

Ο Ἅγιος Βικτρίκιος γεννήθηκε περὶ τὸ 330 στὴν περιοχὴ τοῦ Ἐσκώ. Ἐνῷ ὑπηρετοῦσε στὸν ρωμαϊκὸ στρατό, ἥθελησε νὰ παραιτηθῇ γιὰ νὰ τεθῇ στὴν ὑπηρεσίᾳ τοῦ Χριστοῦ.

Μία ἡμέρα λοιπόν, καθὼς ὅλο τὸ στράτευμα ἦταν συγκεντρωμένο, ἐξῆλθε ἀπὸ τὶς γραμμὲς καὶ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν τριβοῦνο νὰ ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὰ καθήκοντά του.

Ἐξωργισμένος ὁ ἀξιωματικὸς διέταξε νὰ μαστιγωθῇ καὶ νὰ φυλακισθῇ. Ἡ ὑπόθεσίς του παραπέμφθηκε στὸν Κόμητα καὶ καταδικάσθηκε σὲ θάνατο γιὰ νὰ ἀποφευχθῇ κάθε ἄλλη ἀποσκίρτησις. Τὴν ὥρα ὅμως, κατὰ τὴν ὄποιαν τὸν ὠδηγοῦσαν στὸ μαρτύριο, ὁ δῆμιος, ὁ ὄποιος τοῦ φέρθηκε ὑβριστικά, ἔχασε τὸ φῶς του καὶ μεταστράφηκε.

Ἀφοῦ ἀπέκτησε κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ἐλευθερία του ὁ Βικτρίκιος, ἔγινε νέος ἀπόστολος καὶ μετέβη νὰ εὐαγγελίσῃ τὶς χῶρες τῶν Μορίνων καὶ Νερβίων (ἀπὸ τὴν Βουλώνη στὴν Φλάνδρα μέχρι τὸ Αίνω). Ἡ πρόοδος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐκεῖ ἦταν μέχρι τότε ἐλάχιστα αἰσθητή, ἀλλὰ μὲ τὴν σπορὰ τοῦ φλογεροῦ κηρύγματος τοῦ Ἅγιου, αὐτὴ ἡ χέρσα γῆ, κατοικούμενη ἀπὸ βαρβάρους καὶ ληστές, ἔγινε σύντομα ἔνας ἀνθηρὸς κῆπος ὅπου ἀφθονοῦσαν οἱ Μοναχοί, οἱ ἀφιερωμένες παρθένες καὶ οἱ θεοσεβεῖς χριστιανικὲς οἰκογένειες.

* * *

Περὶ τὸ 386 ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος τῆς Ρουὲν (Rotumagus), πόλεως μέχρι τότε ἀσημάντου, ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν ἐπισκοπεία τοῦ Βικτρικίου κατέστη νέα Ἱερουσαλήμ, ὅπου παντοῦ ἀντηχοῦσαν οἱ ιεροὶ ὕμνοι.

Συνδέθηκε μὲ στενὴ πνευματικὴ φιλία μὲ τὸν ἄγιο Μαρτῖνο Τουρώνης († Μνήμη: 11η Νοεμβρίου, **βλ. ἐδῶ) καὶ οἱ δύο Ἅγιοι ἐργάσθηκαν ἀπὸ κοινοῦ στὸ κήρυγμα, γιὰ τὴν οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἴδρυσι ἐνοριῶν στὴν ὕπαιθρο.**

Οταν ὁ Ἅγιος Παυλίνος Νόλης († Μνήμη: 22α Ιουνίου), ὁ ὁποῖος ἦταν ἀκόμη κατηχούμενος καὶ βασανιζόταν ἀπὸ τὶς βιοτικὲς μέριμνες, ἥλθε νὰ συμβουλευθῇ τὸν Μαρτῖνο στὴν Βιέννη, ἐγνώρισε καὶ τὸν Ἅγιο Βικτρίκιο καὶ ἔγινε ἐν συνεχείᾳ μεγάλος θαυμαστὴς τῶν ἀρετῶν του.

Μία ἡμέρα, ἐνῶ οἱ δύο Ἅγιοι εύρισκοντο στὴν Σάρτρ, ἔνας ἀνθρωπὸς παρουσίασε στὸν Ἅγιο Μαρτῖνο τὴν κόρη του, ἡ ὁποία ἦταν ἐκ γενετῆς βουβή, γιὰ νὰ τὴν θεραπεύσῃ. **Ο Μαρτῖνος τὴν ἔστειλε στὸν Βικτρίκιο καὶ σὲ ἔναν ἄλλο Ἐπίσκοπο, ὃνόματι Βαλεντιανό, λέγων πὼς ἐκεῖνοι ἦσαν ἵσχυρότεροι ἀπὸ τὸν ἴδιο. **Ε**κεῖνοι ὅμως ἐπέστρεψαν μαζὶ μὲ τὸν ἀνθρωπὸ στὸν Μαρτῖνο, ὁ ὁποῖος τελικὰ ἀποκατέστησε τὴν ὑγεία τοῦ μικροῦ κοριτσιοῦ.**

* * *

Ἀφοῦ μετέβη στὴν Μεγάλη Βρετανία γιὰ νὰ κατευνάσῃ κάποιες ταραχὲς μεταξὺ Ἐπισκόπων, ὁ Ἅγιος Βικτρίκιος ἐπέστρεψε στὴν Ρουέν. **Ε**ἶχε τότε τὴν ἀνείπωτη χαρά, τὸ ἔτος 396, νὰ ὑποδεχθῇ μέρος τῶν τιμίων Λειψάνων τῶν Ἅγιων Βιταλίου καὶ Ἀγρικολάου, τὰ ὁποῖα εἶχε ἀνακαλύψει ὁ Ἐπίκοπος Μπολωνίας Εὐσέβιος τὸ ἔτος 393. **Η**το δῶρο τοῦ Ἅγιου Ἀμβροσίου Μεδολιάνων († Μνήμη: 7η Δεκεμβρίου), ὁ ὁποῖος διέδωσε σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη τὴν τιμὴ τῶν Ἅγιων.

Η ἐπίσημη μετακομιδὴ αὐτῶν τῶν Λειψάνων στὸν Ναὸ τὸν ὁποῖον ἔκτισε πρὸς τιμὴν τους εἶχε τόση μεγαλοπρέπεια, ὥστε θὰ πίστευε κανεὶς ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς εἶχε ἔλθει νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν λαό του ἐν πομπῇ μὲ τοὺς Ἅγιους του.

Ο Βικτρίκιος ἐξεφώνησε στὴν περίστασι αὐτὴ ἐναν θαυμάσιο λόγο, λέγων γιὰ τὸν ἴδιο: **«Βλέπετε ἐνώπιόν σας ἐναν στρατιώτη δοκιμασμένο ἀπὸ τὸν χρόνο, ὁ ὁποῖος ἔχει γεράσει στὶς μάχες, σκληραγωγημένο στοὺς κόπους καὶ τὶς ἀγρυπνίες, ὁ ὁποῖος δὲν ὑπολογίζει τὴν παροῦσα ζωὴν παρὰ μόνο σὲ σχέσι μὲ τὴν αἰωνιότητα καὶ ὁ ὁποῖος δὲν θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του πλουσιώτερο, ὅταν ἔχῃ τὰ χέρια του φορτωμένα μὲ Λείψανα Ἅγιων... Οἱ μονές τους εἶναι**

στὸν Οὐρανό· ἀλλὰ εἶναι ἐδῶ σὰν φιλοξενούμενοι, στοὺς ὅποίους
μποροῦμε νὰ ἀπευθύνουμε τὶς προσευχές μας».

* * *

Μετὰ ἀπὸ ἔνα ταξίδι στὴν Ρώμη, γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτό
του ἀπὸ συκοφαντικὲς κατηγορίες ἐν σχέσει μὲ τὴν πίστι του στὴν
Ἄγια Τριάδα (403), ὁ Ἅγιος Ἱεράρχης ἐπέστρεψε στὴν Ἐκκλησία
του καὶ ἐτελειώθη περιβαλλόμενος ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὸν θαυ-
μασμὸ τοῦ λαοῦ (407-410).

†

Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἅγιοις Αὔτοῦ,
προσκύνησι καὶ εὐχαριστίᾳ,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν!

